

Sygn. akt II USKP 186/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Piotr Prusinowski (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Krzysztof Rączka
SSN Romualda Spyt

w sprawie z wniosku J. J.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddziałowi w W.
o wysokość emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 27 kwietnia 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 grudnia 2019 r., sygn. akt III AUa (...),

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od organu rentowego na rzecz odwołującego się
240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 6 grudnia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, (...) Oddziału w W. wniesioną od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 marca 2019 r.

W sprawie tej organ rentowy decyzją z dnia 6 sierpnia 2018 r. odmówił J. J. ustalenia emerytury według zreformowanych zasad na podstawie ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 504, dalej jako „ustawa emerytalna”), tym samym odmówił wypłaty wyrównania emerytury za okres od dnia 1 sierpnia 2016 r. do dnia 31 lipca 2018 r. Powyższą decyzją organ rentowy uchylił decyzję z dnia 29 maja 2015 r. ustalającą wysokość świadczenia w myśl art. 26 i art. 55 ustawy emerytalnej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wskazał, że objęcie J. J. ubezpieczeniami emerytalnymi i rentowymi nastąpiło po raz pierwszy po osiągnięciu przez ubezpieczonego powszechnego wieku emerytalnego, to jest w dniu 1 stycznia 1999 r. W ocenie ZUS podleganie ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym od 1 stycznia 1999 r. nie daje podstaw do obliczenia emerytury w myśl art. 26 ustawy emerytalnej.

Rozpoznając odwołanie od tej decyzji, Sąd Okręgowy w W., wyrokiem z dnia 14 marca 2019 r. w punkcie 1 zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał J. J. prawo do przeliczenia emerytury na podstawie art. 55 w związku z art. 26 ustawy emerytalnej oraz umorzył w punkcie 2 postępowanie w pozostałym zakresie, zaś w punkcie 3 wyroku zasądził od organu rentowego na rzecz J. J. kwotę 180 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego.

Sąd pierwszej instancji ustalił, że J. J. (ur. 12 listopada 1932 r.), od dnia 8 września 1955 r. nieprzerwanie pozostawał w zatrudnieniu i tym samym kontynuował ubezpieczenie społeczne, początkowo uregulowane dekretem z 25 czerwca 1954 r., następnie ustawą z 23 stycznia 1968 r. o funduszu emerytalnym i kolejno ustawą z 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych, obowiązującą od 1 stycznia 1987 r. do 31 grudnia 1998 r. oraz od 1 stycznia 1999 r. ustawą z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych.

Ubezpieczony powszechny wiek emerytalny ukończył 12 listopada 1997 r. W chwili uzyskania wieku emerytalnego J. J., z uwagi na wykonywanie umowy o pracę w I. Sp. z o.o. w W., następnie w I. Sp. z o.o. w W., I. Sp. z o.o. w W., podlegał ubezpieczeniom społecznym. Po ukończeniu wieku emerytalnego odwołujący się kontynuował nieprzerwanie zatrudnienie aż do 30 czerwca 2015 r.

Odwołujący się z wnioskiem o emeryturę wystąpił po raz pierwszy w dniu 16 kwietnia 2015 r. W dniu 29 maja 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydał dwie decyzje o przyznaniu J. J. prawa do emerytury, od 1 kwietnia 2015 r. Wyliczeń wysokości świadczenia organ rentowy dokonał w pierwszym przypadku na podstawie art. 27 w zw. z art. 53 ustawy emerytalnej. Wyliczone świadczenie wyniosło 7.187,35 zł. Organ rentowy nie podjął wypłaty emerytury ustalonej w tej decyzji ponieważ jej wysokość była mniej korzystna od emerytury ustalonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej. Emerytura wyliczona na tej podstawie wyniosła 19.584,24 zł., której wypłata została zawieszona z uwagi na kontynuowanie przez odwołującego się zatrudnienia.

W dniu 9 lipca 2015 r. ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o podjęcie wypłaty przyznanego mu świadczenia od lipca 2015 r., załączając jednocześnie świadectwo pracy z 30 czerwca 2015 r., potwierdzające rozwiązanie umowy o pracę w tym dniu z I. Sp. z o.o. w G. . Na podstawie decyzji z dnia 12 sierpnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał odwołującemu się emeryturę od 1 lipca 2015 r. Po zmianie stażu pracy i doliczeniu ostatnich miesięcy zatrudnienia, jej wysokość ustalono na 7.210,10 zł. W decyzji tej wskazano, że odmiennie niż w decyzji zaliczkowej odwołującemu się nie przysługuje emerytura w wysokości ustalonej na podstawie art. 26 ustawy emerytalnej, a jedynie emerytura w kwocie ustalonej na podstawie art. 53 ustawy emerytalnej.

W dniu 17 lipca 2018 r. odwołujący się złożył wniosek o wyrównanie emerytury za okres od 1 sierpnia 2016 r. do 31 lipca 2018 r. do wysokości wynikającej z prawomocnej decyzji ZUS, określającej jej wysokość na dzień 1 kwietnia 2015 r. na kwotę 19.584,24 zł, ponadto domagał się doliczenia do podstawy wymiaru emerytury kwoty składek na ubezpieczenie społeczne za okres od 1 kwietnia 2015 r. do 1 sierpnia 2016 r.

Sąd pierwszej instancji wskazał, że podstawą prawną żądania jest art. 55 ustawy emerytalnej. W ocenie Sądu zawężająca wykładnia organu rentowego dotycząca pojęcia „ubezpieczenie emerytalne” nie znajduje żadnego uzasadnienia prawnego. Wprowadzając w ustawie emerytalnej art. 55 ustawodawca umożliwił ustalenie wysokości świadczenia według nowych zasad dla świadczeniobiorcy, który po ukończeniu wieku emerytalnego nie realizował uprawnienia do

świadczenia emerytalnego, lecz pozostając w zatrudnieniu kontynuował podleganie ubezpieczeniom społecznym (w tym emerytalnemu), przyczyniając się tym samym do powiększenia Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Sąd wskazał, że omawiany przepis umożliwia ustalenie wysokości świadczenia osobom spełniającym warunki do przejścia na emeryturę na tzw. „starych” zasadach (art. 27 ustawy emerytalnej), według reguł obowiązujących dla ubezpieczonych urodzonych po 31 grudnia 1948 r. (na zasadach określonych w art. 26 ustawy emerytalnej), o ile osoby te kontynuowały ubezpieczenie emerytalne po osiągnięciu 60 lat w przypadku kobiet i 65 lat w przypadku mężczyzn i wystąpiły z wnioskiem o świadczenie po dniu 31 grudnia 2008 r. Wykładnia gramatyczna przedmiotowego przepisu wskazuje, zdaniem Sądu pierwszej instancji, że art. 55 ustawy emerytalnej określa wprost następujące warunki, które musi spełnić wnioskodawca, aby wysokość jego świadczenia emerytalnego mogłaby mu zostać przeliczona na nowo: ubezpieczony musi kontynuować ubezpieczenie emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego wieku emerytalnego i wystąpić z wnioskiem o przyznanie emerytury po dniu 31 grudnia 2008 r., a nadto wysokość emerytury wnioskodawcy obliczona w sposób przewidziany w art. 55 cytowanej ustawy musi być wyższa, niż ta, którą wnioskodawca pobiera, lub do której ma ustalone prawo.

Sąd Apelacyjny podzielił ustalenia i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji. W jego ocenie odwołujący się spełnił wszystkie konieczne ustawowe przesłanki do obliczenia jego emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej. Argumenty zaprezentowane przez organ rentowy w uzasadnieniu apelacji, nie dają podstaw do dokonania odmiennej, sugerowanej przez apelującego wykładni, w szczególności w zakresie kluczowego dla przedmiotowego sporu twierdzenia, że objęcie ubezpieczeniami emerytalnym i rentowymi J. J. nastąpiło po raz pierwszy po osiągnięciu przez wnioskodawcę powszechnego wieku emerytalnego, to jest po 1 stycznia 1999 r. Nie sposób zgodzić się także z apelującym co do rozumienia pojęcia „kontynuowanie ubezpieczeń emerytalnego i rentowych”, użytego w art. 55 ustawy emerytalnej.

Wyjaśniając podstawę prawną rozstrzygnięcia Sąd odwoławczy wskazał, że zgodnie z art. 55 ustawy emerytalnej, ubezpieczonemu spełniającemu warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27, który kontynuował ubezpieczenia

emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego i wystąpił z wnioskiem o przyznanie emerytury po 31 grudnia 2008 r., może być obliczona emerytura na podstawie art. 26, jeżeli jest wyższa od obliczonej zgodnie z art. 53. Stosownie zaś do art. 27 ustawy emerytalnej, ubezpieczonym urodzonym przed 1 stycznia 1949 r. przysługuje emerytura, jeżeli spełnili łącznie następujące warunki: osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat dla mężczyzn i mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, z zastrzeżeniem art. 27a.

Na gruncie ustalonych w sprawie okoliczności faktycznych nie ulega wątpliwości, że odwołujący się J. J. urodził się przed dniem 1 stycznia 1949 r., a 12 listopada 1997 r. (ur. 12 listopada 1932 r.) osiągnął powszechny wiek emerytalny w rozumieniu wymienionych przepisów. Odwołujący się nie złożył jednak wniosku o emeryturę, lecz kontynuował aktywność zawodową pozostając w zatrudnieniu, zaś pierwszy wniosek o przyznanie świadczenia emerytalnego złożył dopiero w 2015 r.

W świetle tych okoliczności, sporny okazał się sposób interpretacji pojęcia „kontynuowania ubezpieczenia emerytalnego i rentowych”, użytego w art. 55 ustawy emerytalnej. Nie sposób zgodzić się ze stanowiskiem prezentowanym przez organ rentowy, że powyższy termin odnosi się jedynie do tych ubezpieczonych, którzy osiągnęli wiek emerytalny po dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, to jest po dniu 1 stycznia 1999 r. Byłby to bowiem dodatkowy warunek, którego ustawa nie wymaga.

Wbrew zarzutom zawartym w apelacji, w ocenie Sądu odwoławczego Sąd Okręgowy prawidłowo powołał się na uchwałę Sądu Najwyższego z 4 lipca 2013 r. (II UZP 4/13), stwierdzając że odwołujący się ma prawo do ustalenia wysokości emerytury na podstawie art. 26 w związku z art. 55 ustawy emerytalnej. Należało przyznać również słuszność odwołującemu się, który w treści odpowiedzi na apelację zwrócił uwagę na bezzasadność poglądu organu rentowego w zakresie w jakim prowadziłby on do nieuzasadnionego podziału ubezpieczonych urodzonych przed 1 stycznia 1949 r., ze względu na datę urodzenia, na tych którzy osiągnęli powszechny wiek emerytalny przed dniem wejścia w życie ustawy emerytalnej oraz tych, którzy wiek emerytalny osiągnęli już pod tym dniem. W istocie brak jest podstaw do dokonywania takiego rozróżnienia bowiem treść art. 55 ustawy emerytalnej

dotyczy wszystkich ubezpieczonych spełniających warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27 ustawy.

Skargę kasacyjną wywiódł organ rentowy. Zaskarżył wyrok Sądu odwoławczego w całości, zarzucając mu naruszenie:

- art. 4 pkt 12 i 13, art. 55 w związku z art. 26, art. 27, art. 53 ustawy emerytalnej, art. 1 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2009 r. Nr 205, poz. 1585 ze zm.) przez przyznanie prawa do przeliczenia emerytury wg zreformowanych zasad w sytuacji, gdy ubezpieczony w dacie osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego nie pozostawał w ubezpieczeniu emerytalnym lecz podlegał ubezpieczeniu społecznemu na podstawie ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r. Nr 25, poz. 137 ze zm.),

- art. 231 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 390 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. przez złamanie zasady wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, niewyjaśnienie poważnych wątpliwości prawnych i nieprzedstawienie Sądowi Najwyższemu tego zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia.

Kierując się zgłoszonymi zarzutami, organ rentowy domagał się uchylenia wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) w całości i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenia tego wyroku i wyroku Sądu Okręgowego w pkt 1 przez oddalenie odwołania w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie zawiera argumentów umożliwiających skasowanie zaskarżonego wyroku.

Odnosząc się do podstaw skargi kasacyjnej odwołujących się do przepisów postępowania, należy podnieść, że organ rentowy w uzasadnieniu skargi kasacyjnej nie raczył wyjaśnić na czym polega uchybienie art. 231 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. W tych okolicznościach Sąd Najwyższy czuje się zwolniony z dalszych rozważań. Nie jest

bowiem jego rolą domyślanie się istoty zarzutu, a tym bardziej wyręczanie strony reprezentowanej przez profesjonalnego pełnomocnika. Trzeba też podkreślić, że podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów (art. 398³ § 3 k.p.c.), a Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Ma to znaczenie, jeśli weźmie się pod uwagę, że skarżący manifestuje, powołując się na wymienione przepisy, że doszło do „złamania zasady wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego”.

Wskazując na art. 390 k.p.c. skarżący nie raczył podać z którą jednostką redakcyjną tego przepisu wiąże swój zarzut. Sąd Najwyższy nie ma obowiązku wyręczać strony i domyślać się, że podstawa skargi nawiązuje do § 1 albo § 2 tego przepisu. Zakładając nawet, że chodzi o art. 390 § 1 k.p.c., po pierwsze, organ rentowy nie wykazał, jaki wpływ na wynik sprawy miało niezwrócenie się przez Sąd odwoławczy do Sądu Najwyższego – brak ten samoistnie dyskwalifikuje zarzut w świetle art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c., a po drugie, skarżący nie dostrzegł, że art. 390 § 1 k.p.c. przewiduje uprawnienie (sąd może), a nie powinność sądu odwoławczego w przedstawieniu zagadnienia prawnego do rozstrzygnięcia Sądowi Najwyższemu. Reasumując zarzuty naruszenia przepisów postępowania nie rzutują na prawidłowość rozstrzygnięcia.

Aspekt materialnoprawny jest bardziej interesujący. W ocenie skarżącego „warunek kontynuacji ubezpieczeń emerytalnego i rentowych po osiągnięciu wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 55 ustawy emerytalnej jest spełniony, jeżeli wnioskodawca w dniu osiągnięcia wieku emerytalnego lub wcześniej również podlegał ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym”. Zapatrywanie to jest chybione. Staje się to oczywiste, jeśli dokona się analizy art. 55 ustawy emerytalnej. Po pierwsze, przepis w ujęciu podmiotowym wskazuje na „ubezpieczonego spełniającego warunki do uzyskania emerytury na podstawie art. 27”. Odwołujący się wypełnia te kryterium. Jasne jest bowiem, że na dzień przyznania emerytury osiągnął wiek co najmniej 65 lat oraz ma okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej 25 lat. Przysługuje mu zatem emerytura z art. 27 ustawy emerytalnej.

Po drugie, art. 55 ustawy emerytalnej wymaga aby ubezpieczony „kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego”. Nad tą przesłanką należy się chwile zatrzymać. Odwołujący się ukończył wiek 65 lat w dniu 12 listopada 1997 r., a zatem przed wejściem w życie aktualnej ustawy emerytalnej. W ocenie organu rentowego okoliczność ta uniemożliwia przeliczenie świadczenia w ramach mechanizmu z art. 55 ustawy. Pogląd ten nie jest trafny. Mieści się w granicach dopuszczalnej wykładni prawa twierdzenie, że wchodząca w życie ustawa odnosi się tylko do „przypadków przyszłych”, a poza regulacją pozostawia „zdarzenia zastane”. W myśl tej koncepcji odwołujący się nie spełnia omawianej przesłanki. Wskazana interpretacja nie jest jednak jedynym możliwym rozwiązaniem. Nie mniej przekonujące jest zapatrywanie, zgodnie z którym punktem odniesienia dla warunków wskazanych w art. 55 ustawy emerytalnej jest dzień wejścia w życie tego przepisu, czyli 1 stycznia 1999 r. Skoro art. 27 ustawy wskazuje, że nabycie prawa do emerytury dotyczy mężczyzn, którzy „osiągnęli wiek emerytalny wynoszący co najmniej 65 lat”, to oczywiste jest, że tak oznaczony wiek emerytalny odwołujący się mógł „osiągnąć” dopiero w dniu 1 stycznia 1999 r., gdyż od tej daty wprowadzono do porządku prawnego przepis art. 27 ustawy emerytalnej. Nie można bowiem „osiągnąć” wieku emerytalnego na podstawie przepisu, który jeszcze nie obowiązuje. Wnioskodawca w tej dacie miał „co najmniej 65 lat” (o których mowa w art. 27 ustawy), a tym samym w rozumieniu art. 55 ustawy emerytalnej w tej dacie „osiągnął przewidziany w tym przepisie wiek emerytalny”. W rezultacie, skoro w tej dacie odwołujący się pozostawał w ubezpieczeniu emerytalnym i rentowych, to jasne jest, że „kontynuował ubezpieczenia emerytalne i rentowe po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego” w rozumieniu art. 55 ustawy emerytalnej.

W sprawie jest bezsporne, że ubezpieczonemu przysługuje prawo do emerytury na podstawie aktualnie obowiązującej ustawy emerytalnej – wynika to z tego, że wcześniej, pod rządami poprzednich aktów prawnych nie wystąpił on o przyznanie tego rodzaju świadczenia. Zatem, podstawą prawną przyznanej mu emerytury jest art. 27 ustawy emerytalnej. Potwierdzają to decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 29 maja 2015 r. i z dnia 12 sierpnia 2015 r. Skoro

prawo do świadczenia realizowane jest na podstawie aktualnie obowiązującej ustawy emerytalnej, to trudno zakładać, że reguły zapisane w tej ustawie, a dotyczące przeliczania emerytury nie znajdują do odwołującego się zastosowania. Założenie tego rodzaju trudne jest do pogodzenia z zasadą równego traktowania wszystkich ubezpieczonych (art. 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych). Staje się to zrozumiałe, jeśli weźmie się pod uwagę, że „kontynuacja ubezpieczenia” z art. 55 ustawy emerytalnej powiązana została sekwencją temporalną z warunkiem „po osiągnięciu przewidzianego w tym przepisie wieku emerytalnego”. Ma rację organ rentowy, że wiek emerytalny odwołujący się uzyskał w dniu 12 listopada 1997 r., czyli przed wejściem w życie ustawy emerytalnej, skarżący nie dostrzegł jednak, że wiek emerytalny z art. 27 ustawy został określony zwrotem „co najmniej 65 lat”. Znaczy to tyle, że w chwili wejścia w życie ustawy emerytalnej, czyli w dniu 1 stycznia 1999 r. odwołujący się również „osiągnął przewidziany w tym przepisie wiek emerytalny”, bo miał „co najmniej 65 lat”, a po tym zdarzeniu „kontynuował ubezpieczenia emerytalnej i rentowe”. Sekwencyjność wpisana w art. 55 ustawy emerytalnej ziściła się. W tych okolicznościach bezprzedmiotowe jest twierdzenie podnoszone w podstawie skargi kasacyjnej, że odwołujący się „w dacie osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego nie pozostawał w ubezpieczeniu emerytalnym lecz podlegał ubezpieczeniu społecznemu na podstawie ustawy z dnia 25 listopada 1986 r. o organizacji i finansowaniu ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 1989 r., Nr 25, poz. 137 ze zm.)”. Skarżący nie zwrócił uwagi, że prawo ubezpieczeń społecznych reguluje „materię dynamiczną”. Każda kolejna odsłona legislacyjna odnosi się do trwającej w czasie drogi prowadzącej do uzyskania świadczenia emerytalnego. Owszem, na dzień 12 listopada 1997 r. sytuacja odwołującego się regulowana była ustawą z dnia 25 listopada 1986 r. Przewartościowanie sytuacji prawnej ubezpieczonego nastąpiło jednak wraz z wejściem w życie aktualnie obowiązującej ustawy emerytalnej. Od dnia 1 stycznia 1999 r. aspekt „osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego”, wobec nie skorzystania przez odwołującego się ze świadczenia emerytalnego, określany jest przez art. 27 ustawy emerytalnej, bo wcześniejsza regulacja przestała obowiązywać. Warunek „kontynuowania ubezpieczenia” spełnia rolę łącznika. Pozwala na dokonanie wyboru między obliczeniem emerytury według algorytmu z

art. 26, a nie według wzorca z art. 53 ustawy emerytalnej. Możliwe jest zatem zastosowanie rozwiązania „kapitałowego” wobec urodzonych przed dniem 1 stycznia 1949 r., jeśli „kontynuują ubezpieczenie”, a zatem odprowadzają składki. Odwołujący się probierz ten zrealizował. Mimo, że osiągnął wiek emerytalny w dniu 12 listopada 1997 r., aż do 30 czerwca 2015 r. nieprzerwanie był ubezpieczony, czyli przez niemal 18 lat, mimo że mógł pobierać emeryturę, to jednak nadal pracował i odprowadzał składki na ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Postawa ta w pełni koresponduje z funkcją art. 55 ustawy emerytalnej. Okoliczność, że odwołujący się wiek emerytalny uzyskał przez wejściem w życie tego przepisu nie wpływa zatem na dopuszczalność jego zastosowania.

Kierując się wskazanymi racjami, Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c. orzekł jak w sentencji, kierując się zaś art. 98 § 1 k.p.c. i art. 99 k.p.c. rozliczył koszty postępowania kasacyjnego.